

JENEI GYULA

A menedzser

vidusha fekete lány. a szálloda éttermében szolgál ki, de rögtön az elején közli, ő nem pincér, hanem étel- és italmenedzser, csak éppen sok a vendég, és beugrott segíteni. vidushának kétféle arckifejezése őrződik az emlékezetemben: a széles mosolyú és a figyelmes. bár a széles mosolyú is figyelmes. vidusha, mint azoknak a pincéreknek a többsége, akiket alkalmam volt megfigyelni az amerikai nagyvárosban, kommunikációs zseni. nem tudom eldönteni, hogy a remélt borralaló miatt ilyenek, vagy egyszerűen ennyire nyitottak, gyakorlott, felszínes fecsegők. vidusha csak három hónapja él az amerikai nagyvárosban, egyébként mauritiusi, de előtte esztendeig svájcban tanulta a szakmát. vidusha, a pincér vagy a magánember, rendkívül érdeklődő. megkérdi, honnan jöttünk, miért, és olyan kedélyes beszélgetésbe kezdenek, hogy a feleségem meghívja a másnapi irodalmi estre, ahol magyar haikukról esik szó. vidusha megígéri, igyekszik ott lenni. én nem hiszem, hogy eljönne, de eljön. egyetlen feketeként van jelen a sok fehér – az őszülő, az alternatív pulóverű és hajszínű, a lazán elegáns kosztümöt vagy könyökvédős zakót viselő – irodalmár között, s egy idő után szorgalmasan jegyzetelni kezd. másnap a szállodában arról beszél, hogy próbálgatja a haikuírást. meg arról, hogy az esten érzett rá: az igazi művészet, az igazi irodalom nem adja könnyen magát, és sokféleképpen értelmezhető. pedig vidusha középiskolai irodalomtanára mindig megmondta, mit lehet, mit kell gondolni egy-egy versről. a rossz irodalomtanárok univerzálisak. a jó irodalom is az. vajon hány haikut írt azóta vidusha? és elment-e a következő estre?